

ваше. Главата му постоянно висѣше въ пазвата му. По едно врѣме той като че се сѣти нѣщо. Стана отъ кревата, отиде до сандѣчето, извади старитѣ дрешки на малката Козета и почна да ги реди на кревата. Слѣдъ това извади два свѣтилника, тури на тѣхъ по една вощена свѣщъ, запали ги и ги сложи на масата около кревата, макаръ че бѣ денемъ. Старецътъ изгледа дрешкитѣ, свѣтилницитѣ и горението на свѣщитѣ. Така правятъ хората, когато има нѣкой умрѣлъ въ кѣщи. Всичко изглеждаше тъжно, мрачно. Старецътъ ронѣше сълзи. Сѣкашъ той оплакваше нѣкого. Скоро колѣнѣтъ му умалѣха, той падна на земята и изгуби свѣсть. Сърдцето на човѣка се би разкъсало отъ жалость, ако го гледаше отъ нѣкъдѣ

Слѣдъ малко той се свѣсти. Той усѣти жажда. Понеже нѣмаше сили да дигне стомната, той я наведе къмъ устата си и срѣмна глѣтка вода. А послѣ, безъ да става, защото нозѣтъ му не държаха да стои правъ, той се обърна къмъ леглото си и съзрѣ черната роклица, садранитѣ чорапки, малката фланелка и всички други нѣща . . . Сърдцето му отново се разплака. Слѣдъ като си отпочина малко, привлече се до масата, подигна се съ мжка, зе едно перо и написа съ трепереща ржка слѣднитѣ редове:

„Козетко, благославямъ те. Желая ти радость и щастие съ Мариусъ. Азъ усѣтихъ, че той не ме ще; бѣ заповѣдалъ да не приготвятъ стаята за мене; никога той не се намираше у дома, когато азъ идвахъ да ви видя. Но азъ не му се сърдя. Той има право. Азъ скоро ще умра. Обичай искрено и вѣрно мжка си. Да не мислите, че паритѣ, що ви подарихъ сж крадени. Това не е истина. Като избѣгахъ отъ затвора, азъ отидохъ въ едно село, зало-